

жилъ да ся прибере съ корабитъ си въ пристанището на единъ островъ; но като съгледалъ отъ тамъ, че единъ отъ корабитъ му, изоставенъ въ морето бѣдствувахе да потъне съ челоуцитъ наедно, домилъло му и заповѣдалъ тутакси да ся притекътъ съ други кораби да имъ помогнатъ: но челоуцитъ му, като виждахъ явно примѣждіето, прѣдставятъ му, че е по-добръ да потъне единътъ, а не да ся изложатъ на погибель всичкитъ. Алфонсъ обаче безъ да ги слуша и безъ да мысли повече, възлѣзе на главныйтъ корабъ и самъ ся притече дано имъ помогне. Като видѣхъ и другитъ това челоуколюбіе у царя, и отъ неговый примѣръ насърдчены, послѣдовахъ го тутакъ си, и, съ опасность на свойтъ си животъ, избавихъ корабътъ съ челоуцитъ. И Алфонсъ казуваше испослъ: “Прѣдпочитахъ по-добръ да потъна въ морето съ всичкитъ си флотъ, а не да видѣмъ онѣзи клетници да загинатъ прѣдъ очитъ ми безъ да ся помжъ да имъ помогна и да ги отървѣмъ.”